Vuit dies per setmana

QUIM CURBET

La vida sembla que avanci a batzegades. Hi ha moments que queden gravats a foc en la memòria i altres, la majoria, que s'esborren completament.
Els anys seixanta del segle anterior els vam passar en un estat de desesma absoluta, empantanegats per un règim que fins i tot feia l'efecte que era capaç de detenir el pas del temps. Entre No-Do i No-Do els fulls dels calendaris agafaven un to de floridura.
Probablement, per aquesta raó, els records inesborrables de tota una sèrie de generacions estan profundament lligats a grans esdeveniments que succeïen lluny, gairebé en un altre món: la mort de Kennedy, la Guerra dels Sis Dies, l'arribada de l'home a la Lluna, Vietnam...
Només de tant en tant, alguna d'aquelles coses importants s'infiltrava per les fronteres impermeables del franquisme i transcendia discretament entre els «tu ja saps» i els «tu ja m'entens» de rigor.
Una d'aquelles fites va ser la irrupció d'un grup de quatre nois de Liverpool amb un serrellet que aquí es transformava en una llarga cabellera. Els Beatles van girar i girar en els tocadiscs de l'època i el món semblava que anava agafant velocitat a mesura que sonaven les seves cançons, que ens parlaven d'un temps que encara no era el nostre i d'un país que no havíem estat capaços de fer.
Els Beatles eren els fills d'una generació britànica que, malgrat tot, havia guanyat una guerra contra el feixisme i que donava corda incansablement als rellotges del món amb les seves guitarres. Ells vivien «vuit dies a la setmana», tal com afirmaven en una cançó i com ens recorda un documental que s'ha estrenat recentment.
En una escena d'aquest film, Paul MacCartney respon a un periodista que li pregunta sobre la seva contribució a la cultura: «Cultura? No, això nostre és la bona vida». Potser sense saber-ho del tot, els Beatles van ser l'espurna ignífera d'un món nou que ja començava a girar a una velocitat desmesurada.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona/2016/09/21/vuit-dies-setmana/805214.html?utm_source=rss